



2 cuartos cada número.

Surtirà un cop cada
semana.

Se ven en totes las
llibrerías.

CUENTOS D' IVERN.

I.

LAS DOS VIRTUTS.

Es un desert: tot es trist, no s' veu ni un bri d' herba, tot es sech, tot arena, sembla la imatge de la desolació. Lo sol sembla que s' complau en caurer aplomat com una pluja de soch, y es tal son calor que ni 'ls aucellets poden viurer allí, ni s' hi veu una gota d' aiga.

Pero cosa estranya, en lo bell mij de aquell camp de aridés y desolació hi ha una cabanya voltada de un jardí plé de flors aromáticas, sempre hermosas, may emmustigadas per la calor. Sembla que una atmosfera especial rodeja lo jardí y la cabanya y que l' aire que allí s' respira es different del que en alienadas desiguals corra per lo desert.

Prop de la cabanya un vell de barba blanca y aspecte venerable, está sentat en terra llegint ab gran atenció un pergami ple de ratllas y figures estranyas.

—Avuy vens lo plasso, diu; avuy es lo dia terrible: los decrets de la Providencia han de tenir cumpliment infalible. La tristesa ennuvola [mon esperit y sento com si un punyal atravesés mon cor; cap d' ells torna y jo ¡infelis de mi! tenia en ells tota ma confiansa. Lo temps passa y cada instant es una eternitat. ¡Déu meu, Déu meu, tinguau pietat de mí!

Y lo vell arranca un plor y tapantse los ulls ab las mans, se queda mut y trist com la imatge de dolor.

Mentrestant lluny, molt lluny, per la part del mitjorn, s' aixeca un nuvol de pòls. Es una cara

vana que s' avansa per lo desert. Per la part de ponent un altra polsaguera indica també lo pas de altres pelegrins. Los dos grups son molt differents. Lo primer se veu bè que es una caravana de comerciants; doscents camells tragan caixas plenes de gèneros de païssos molt allunyats cap al Orient, de hont portarán riquesas desconegudas. La caravana porta un gefe montat en una euga del Yemen, senyal de ser lo cavaller persona rica. L' altra tropa no es de pau, la compon gent de guerra. Trescents cavallers negres, armats de totes armes, forma la escolta de un home que apar un principe per la riquesas de sas vestiuras y per lo respecte que li demostran tots los que l' accompanyan.

Las dos tropas caminan vers la cabanya, mentres lo vellet, perdudas las forsas, está plora que plora, y com si l' anima volgués separarse de son cos cansada de las amarguras de la vida.

Per la part d' orient no hi ha polsaguera, sino que apar com si de prompte lo desert se hagués transformat. La plassa sembla allí plena d' arbres, de rius, de sembrats. Sembla que la primavera dongui allí juventud a la naturalesa, y lo que avans era mort ara torni a la vida. Pero en tota la gran extensió que ocupa, solsament se hi veu un home que apar es lo autor del prodigi. Sembla que per ell no més la naturalesa desplegui sas galas, pus mentres ell avansa, devan d' ell té lloch lo prodigi. També l' home aquell marxa vers la cabanya. Son aspecte es lo de un pobre; sembla cansat, y ab tot camina depressa depressa, de una manera sobrenatural. Mes avans qu' ell, arriuen a la cabanya las dos tropas; primer la caravana, després la del principe.

Al arriar los primers a la cabanya, lo principal baixa de cavall, entra en lo jardí y al veurer al vellet se tira a sos peus cridant:

—Pare!

Lo vell com si despertés s' aixeca, abrassa al foraster cridant:

—¡Ali, fill meu! Déu t' envia.

—Pare, diu Ali, vinch a cumplir ma promesa. Déu anys fa avuy que ab mos germans sortirem de aquí. Aneu, digueriu vos, practiqueu la virtut pura, y de aquí a déu anys, dia per dia torneu aquí, pera que aquí se compleixin grans prodiges. Jo pare, he corregut molts païssos, en totes parts he vist la virtut menyspreada y lo vici orgullós com si fós lo rey de la humanitat.

—¿Y tú, que has fet?

—He vist pobles privats de molts productos que fan agradable la vida y he procurat que 'ls tin-guessin. Déu ha benedit mas empresas, y al mateix temps que he procurat a molts homes comoditats desconegudas per ells, he fet una fortuna considerable.

—Aixó es bò, fill meu; pero jo no sé si pot considerar-se com la virtut pura, si lo que tú has fet es lo que vol la Providència. Mes ta intenció ha estat bona, y jo, fill meu, t' estimo y beneheixo.

En aquet punt arriba l' altra comitiva, y lo principe que la mana entra també en lo jardí, y abrassa a lo vellet dientli:

—Pare!

—Lo vell lo abrassa cridant: ¡Hassem, fill meu! tú també has complert ta paraula.

—Pare, sí, digué Hassem.

—¿Y qué has fet?

—Jo he vist una nació desgraciada; la guerra la destruia, tot eran allí desgracias y plors, y jo he establert en ella la pau; son rey agrahit m' ha fet principe, so son visir, y tot pera mí son grandades.

—¡Ay de mí! digué l' vell, ta intenció ha estat bona; pero lo que has fet ha estat la virtut pura? Vosaltres, fills meus no sabeu lo secret; lo

LA PUBILLA

SEMMANARI CATALÀ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Plassa Nova, n.º 5.

LLIBRERIA DE E. PUIG,

Barcelona.

t mps passa, y es hora de descubrirlo. Adel no ha vingut; mes jò 'l perdono.

Jo era rey de un país, vivia felis, lo poble m' estimava; mes l' amor vingué á destruir ma ventura. Posat entre l' amor y mon deber guanyá lo primer, mes lo càstich vingué tot seguit. Mon regne quedá convertit en un desert, sos moradoren arena y jo condemnat á contemplar sempre lo dolorós espectacle. Mas llàgrimas han corregut á rius, fins que 'l destino s' aplacá. Un jorn se 'm presentá un home venerable y 'm doná un pergamí. En ell llegí que si un dels tres fills que tenia, ignorant de tot, practicaba dins del espay de déu anys la virtut pura, tot tornaria á son esta primitiu. Veus aquí lo secret; mes ab tot lo que heu fet no te lloch lo prodigi, y es que vostra virtut vos ha donat massa riquesas.

Y l' vell torna á sa tristesa.

—¿Qué hi fà? digué Alí, jo tinch riquesas, veniu ab mí y tornareu á ser ditzós.

—Veni ab mí, digué Hassem, y tindreu poder y valiment.

—Imposible, digué l' vell, ¿y mos vasalls? Los pobres esperan de mí sa llibertat.

Tots quedaren tristes. Mes de prompte un home pobrement vestit entrá en lo jardí,

—¡Pare! ¡germans! cridá al entrar.

—¡Adel! cridá lo vell, ¡fill mèu, ets tú?

—Jo so, pare, he vingut sol yá peu, temia no arrivar á temps. Es hora encara.

—Si, sí, ¿qué has fet?

—He vist lo mon ple de miseria, he vist crims, llàgrimas, dol, y he procurat aixugar las llàgrimas, donar consol á las familias, y portar á bon camí los que anavan desencaminats. Aixó m' ha valgut persecussions, insultos y miseria, mes jo estich tranquil, no tinch res; mes mon cor bat sempre ab alegría y so un home libre perque las persecusions no 'm humilian. Res vos porto, perque res he volgut, he obrat sens pensar en mon profit; mes jo crech haber obrat bé.

—Si, fill mèu, sí, tú has practicat la virtut pura. Y en proba mira.

Y en efecte, tot experimentá un cambi complert. Lo desert desaparegué y 's convertí en valls, rius, montanyas, pobles, vilas y ciutats, tots plens de gent que corria de aquí per allí, anant á sos negocis. La cabanya se mudá en un palau ri-quissim y lo vell digué á sos fills: ¡Ja ho veieu, la virtud interessada no es virtut pura, sols la practica lo que no mira per sí; ja havéu vist com la Providencia la judica.

ANDRÉU SALA.

CANTARELLAS.

Apa, ninas, que ara es hora,
Obriu los cors al amor,
Que l' amor en temps de fret
N' es com la estufa dels cors.

Es tant, nina, 'l que m' agrada
Lo estar ab tu festejant,
Que, per poderho fer sempre,
No penso casarme mai.

Vols que t' estimi tant sols
Perque tens bonica cara;
Nina, avuy la boniquesa
Es cosa que va tirada.

Jo no sé com esplicarte
Lo que sent per tu l' meu cor;

En veyente, nina meva,
Salta mes que al *circo un clown*.

Ahí 'm moria per tú,
Avuy per un' altra 'm moro;
No 'n fassis cap eas, nineta,
Sempre he sigut d' aqueix modo.

La teva cara n' es fresca
Com lletugueta d' ensiam,
Per aixó, si 'n tinch á taula,
Sempre estich ab tú pensant.

Adèu, adèu, nina meva,
Adèu, tornaten al llit,
Que jo tinch son, y demá
M' haig de llevar dematí.

CAMPFLORIT.

CUENTOS DE LA BORA DEL FOCH.

CUENTOS POPULARES.

I.

Los set germans.

SEGONA PARTE.

(Acabament.)

Ella que 'n pentina un altre y... també.

¡Ella tota espantada!....

Los va anar pertinient tots, y tots se li van anar tornant cervos.

Ella que se 'n va á trobar al seu promés y li explicá lo que havia passat.

Ell, tot aturdit, vá dir que era estrany, que no sabia que ferhi, y 's van casar.

Los set germans, com que eran bestias, los van tancar, y aixís van anar passant uns quants mesos.

Un dia ella feya 'l sopar, y no tenia julibert; ho va dir al seu marit y ell li va dir que anés á r' aquella dona del costat que 'n hi daria.

Ella va dir que li sabia molt greu anarhi, perqué com que 's recordava de lo que havia passat ab los seus germans.....

Pero al últim hi va anar.

Vetaquí que la noya estava embrassada, y, aixís que veu á la dona, li diu si faria lo favor de darli una amiga de julivert, y la dona li diu:

—Prou, prou; vagi vosté mateixa á 'n' aquell test de la bora de la cisterna y prengui 'l que vulgui.

La noya li va dir: Dónquimel vosté, y ella li va dir: No, no, passi, passi vosté mateixa.

Ella la pobreja ja no gosava á passar, perqué tenia por que no 'n hi fes alguna, pero tant li va dir que va passar.

Vetaquí que mentres se estava cullint lo julivert hi va aquella dona per darrera que... ¿may dirian qui era? Era la Mala fembra, aquella bruixa que ja l' havia deixada y 'ls havia fet tant mal, y aixís que veu á la noya li pega una empenta, y patatum! la tira daltabaix de la cisterna.

—La bruixa que fa? Aixís que ho va haver fet, se 'n va á casa de la noya, y 's fiea al llit d' ella.

Lo seu marit que no sabia hont era, busca d' aquí, busca d' allí, al últim ell que puja á dalt, y trovant al llit á la bruixa, pensantse que era la noya, diu; ¡Ay, ay! ¿qué tens, que no estás bona? y ella que va respondre:

—¡Ay, si, sí! me 'n hi anat al llit y no 'm trobo gens bò.

Ell que la va deixar estar y se 'n va tornar á baix.

Vetaquí que 'l criat s' estava á la cuyna esmolant los ganibets en l' aiguera, y sent una veu de baix de la cisterna que diu:

—Germanets set cervos
veniúme á ajudar;
aigua fins al coll
que 'm vaig á ofegar.

Y 'ls set servos responian:

—Germaneta nostra
no 't podem ajudar
gabinets esmolan
que 'ns van á matar.

Y 'l criat que ho sent crida al senyò y diu: —Vingui, vingui; sento una veu que juraria que es la de la seva senyora.

—Ca, home, ca! si la meva senyora es al llit, ¿cómo vols que ho sigui?

—Pero per Déu escolti, ja veurá com es la seva veu.

—Vejam donchs; ja escoltaré encara que ja sé que es impossible que siga ella, y al cap d' un rato se torna á sentir la veu que diu:

Germanets set cervos
veniúme á ajudar;
nineta á la falda
y 'm vaig á ofegar.

Lo senyor que ho sent y diu:

—Si; tens rahò que es la seva veu....

—Veyam! calla? y 's torná á sentir la veu:

Germanets set cervos
veniúme á ajudar;
nineta á la falda
y 'm vaig á ofegar.

—Corra! agafa una escala y baixa á salvarla.

Lo criat que se'n hi va y la treu viva; pero la noya que havia parit dins la cisterna, ja era morta.

Aixugan ben bò á la senyora; la fan posar en un altre llit, y lo senyor, agafant un sabre se 'n puja al cuarto que hi havia la bruixa y li diu:

—¿Vols que t' obri una miqueta 'ls finestrans?

Y ella que respon:

—¡Ay, no, no! que la claror me faria mal als ulls.

Y ell que va responder: —tant si 't fa mal com sino te 'n fa, los obriré.

Los obra y diu:

—Grandísima bruixa! després de tot lo mal que has fet, en cara volias matar á la meva senyora! ¡Arri, fora del llit de seguida! Y ab una estirada la va traure del llit y li va dir: —Si vols salvarte has de fer tornar á los set germans personas, has de curar á la meua senyora, y has de fer viurer á la meua filla.

Y ella què diu: —¡Ay! pero senyor si jo no hi fet res, si jo sò innocentia de tot lo que vosté diu... de tot això no 'n tinch la culpa jo.

Y ell li va dir:

—Tant si la tens com sino, de totes maneras has de dir la manera de curarlos, ó sino, aquí mateix te mato.

Llavors ella que va dir. —Bé; vaja donchs; vagin á casa meua y sobre una calaixera trobarán un coixinet plé d' agullas, pòsil al cap de cada un dels set germans y vagi treyen una agulla sobra de cada cap, y 's tornaran persones, y ab la senyora y la noya fassi 'l mateix y la senyora se curará y la noya tornará á viure.

Llavors lo senyor que crida al criat y li diu que fassi lo que havia dit la bruixa.

Ell que ho va anar á fer, y de seguida los set germans se van tornar personas, la noya va viurer y la senyora 's va posar bona y grassa.

—Podèu pensar quina alegria al veurers tots curats!

Lo senyor va dir: —Ara hem de fer un càstich á 'n questa bruixa; crida al criat, li diu que tregui un caball de la establa, que agafi la bruixa y que la lligui á la cua del caball, y que la fassi arrosegar fins que 'l bossi mès gros sigui així. (*Senyalant la punta del dit.*)

Vetaquí que desde llavors, sense la bruixa van viurer tots molt bò, van ser molt felisos, y acabat Amen Jesus á la porta 'n hi ha un fus.

FI DELS SET GERMANS.

CARITAT!

Hacer bien que Dios es
Dios.—F. G.

Una pobreja s' estava
Un dia aprop d' un camí
Un noyet al bras portava,
Y una almoyna demanava
Als que passavan per 'llí.
De plorar per son fillet
No parava ni un instant.
Y morta de fam y ab fret

No podia dà al noyet
Lo qu' estava demanant.
Pero ningú son plor sent,
Y sols contestan los pins
Murmurant, quant de repent
Anant jugant y corrent
Se veuen venir dos nins.
Infantets plens de gayesa...
¡Que n' eran de bells tots dos!
Y anavan ab jentilesa,
L' un, euchs matant ab feresa,
L' altre, acariciant las flors.
L' un d' ells s' quedá parat
Al devant de la pobreta
Que li deya:—Caritat
Féume, per mon fill aimat
Que us allarga sa maneta.
Si teniu algun diner
O algun xich de pá vos sobra
Déumel y faréu un bè,
Puig Deu lo cel obert tè
Pe 'l que s' compadeix del pobre.
Lo nin á l' altre va aná
Qu' arrencava una floreta
Y li digué:—Has vist allá
Quin nin que plorant està
Al costat de sa marela?
Pobre nin! diu que fret tè
Almoyna m' ha demanat,
Naltres n' hi podriam fe,
Donemli donchs l' diné
Que la mare 'ns ha donat?
Mes me l' estimo per mí.
Donchs jo li vaig á da l' mèu
Que son plor me fá enterní,
Y l' senyó rectó va di
Que son l' imatge de Déu.
Algun dia 'n tlndrem més,
Per qué 'l teu no li vols dar?—
Perque si l' cuarto donés
A eixa pobre, jo, després
No n' tindria per jugár.

—Y sense ja jugarás
Vina, li darén tots dos,
¡Anem!—No li vull dar pas—
—Donchs jo l' mèu á darli vas—
Y á ferho sen va joyós.
Lo dona ja á la criatura.
Que li allarga sa ma blanca
Y diu la mare ab dolssura:
—Dèu te dongui la ventura
Que ja fa temps á mi m' manca.—
Anant envers la ciutat
S' allunyavan pe 'l camí
Los dos nins, quant tot plegat
Lo que va fer caritat
Parantse ne parlá així:
—No, per qui prop no n' hi ha,
Y diu te gana, ¡pobret!
Ans tinga un bossí de pá
Molta estona trigará,
Vaig á donarnhi un xiquet.—
Y estava dientho encara
Quan á ferho va corrents,
Pero en senthi prop 's para,
Que la pobre era la mare
Del qu' aplaca 'ls elements.
—Com es que t' quedas parat?—
Li diu la Verge ab dolssura,
—L' has dada á Dèu, fill aimat
L' almoyna que tú has donat
A n' aquella criatura.
Es nin, molt bo lo tèu cor,
Lo mon te l' espatlaria
Vina allí 'hont no hi ha dolor,
Vina ab mí, no tingas por
—No m' coneixes? so María.—
Mirantlo de fit á fit
Lo cobreix ab un blanch vel,
L' apreta contra son pit,
Lo nin se queda adormit
Y ella se l' emporta al cel...
J. B. y R.

SACH DE NOUS.

Estraordinaria serà la funció que el dimecres de la setmana entrant se donarà en lo Teatro Romea.

Primerament se posarà en eseena *Antes y ara*, pessa que cada dia tè mes acceptaciò per lo delicat de sa idea. Després se estrenarà el drama *La guerra civil*, de Don Teodoro Barò, y al fi la comèdia en un acte, nova també, de D. Serafí Pitarrà titulada *Palots y ganxos*.

Preparinse si volen tenir lloc segur.

• • •
Lo diumenge passat en lo Teatro del Odeon y l' úlit en lo Teatro Romea obtinguè una brillant execució lo drama *La Aldea de san Lorenzo*.

Felicitem als actors y á las empresas.

• • •
Lo mestre senyor Schœmbunn, autor de moltes composicions musicals, serias, algunas, encara que pocas, ha pugut sentir y jutjar lo públic barcelonés, tingüè la felis ocurrencia de escriure pel dia de Ignacius un capritxo per orquesta titulat *La arribada á un ensaig*. Aquesta pessa es escrita sense pretensions, es lo que 'ls francesos ne dirian *un petit ris* y son autor ne diu *una brometa*; pero qualsevol podria estar joyós de sapiguer fer bromas iguals.

L' andante, que comensa 'l violoncel-lo sol y cual motiu va desarrollantse entrant ua després d' altre los demés instruments, es un tres elegant y de dificultat de estructura que poden apreciar los mestres y saborejar, donchs, (*si bien*) no 's pot negar á son autor que maneja bè 'l contrapunt, sens lo cual no 's poden fer brometas semblants. Lo motiu, es lindissim. Aquest *andante* es lo revers de una sinfonía de Haydn, en la que 'ls instruments van desapareixent, no quedant mes, per acabar la pessa, que un segon violí.

L' allegro en moviment de vals, proba 'ls que prenen que la música del mestre Schœmbunn es árida y pobre de ideas, que no careix de ellas. En una paraula, *La arribada á un ensaig* es una broma de on gènero

¡Cosas del món!

¡Quántas vegadas dessota de un mar llis y cristallí com un mirall sens límits, hi ha corrents furiosas que destrossarian á la mateixa nau que en la superficie gronxan dolsament las ziguas.

¡Quantas voltas unintse lo ramatge de la una part á l' altra del torrent, cubreixen de agradosas flors y vert fullam un abisme inmens que guarda una mort tant espantosa com segura en lo seu fondo!

Per aquest estil era la calma y la alegria de que en aquell moment disfrutavan, segons semblava, los nostres personatges.

Aixis estavan quant tot d' una se sentiren crits y fortas rialladas en la escala.

Lo senyor Cinto correuguè á rebrer als que pujaven.

Eran los oncles que havian amparat á Angela, als qui conviava á sopar lo senyor Pere, per ser la vigilia de la festa major.

La Pona també aná á saludarlos, y... ¡Cóm va? ¡Cóm vè? ¡Ditxosos los ulls que us pôden véurer; y tot foren abpassadas y fes-as de l' un á l' altre, fins que 'l senyor Cinto digué:

—¡Y estem á las foscas!

—Aquell plaga de Geroni que no ha pujat lo llum.

—¡Y be qué hi fa! que no 'n pugi digué la tia d' Angela, que ab tot y ser una velleta, era agradosa y de mena de dir agudesas així no 'ns veurem la cara y no 'm podrán dir lletja.

Una rialla general vinguè com si diguéssem á ser l' eco d' aquestas paraulas.

Mentrestant la pobra Angela en un recò de la sala y aixu-gantse una llàgrima ardent ab lo pany del devantal...

—¡Els són ditxosos! digué, encara que ab un crim, he pagat un deute de gratitud, y aixó m' aconsola!

Lo senyor Cinto, que havia anat á buscar llum desestimat la xistosa idea de la tia d' Angela, aparegué en aquell moment en lo llindar de la porta ab una llumanera encesa de tots quatre brochs y dient:

—¡Santa nit!

—¡Santa nit!

Contestaren á coro y ab cantarella tots los de la sala.

Y darrera del senyor Cinto entrà Geroni ab las estoballas y 'ls trastos de parar la taula, que aquella nit, per lo llarga, no podia pararse en lo menjador, y si en la sala del primer pis.

La lluna, aquesta senyora romàntica, acostumada tant sols á éuer tombas, desafios, jardins, y escenes d' amor, ja fòs que ha-

ventse remuntat mes no poguès donar claror á la sala, ó que no fosser prou de son gust las escenas vulgars que s' anavan á representar á sa vista, es lo cert que tant bon punt en Geróni posá una taula al mitj per pararla, ella retirá son últim raig de la sala, acontentantse solament ab seguir platejant los jardins y 'l mar, que al peu de la casa d' en Roure s' estenia.

que honra al seu autor, y que no 'ns cansarem de dirho, cualsevol podria estar joyós de sapiguerla fer. Tant debó, molts mestres puguessin ferlas iguals!

En la tenda de articles pera dibuix y pintura, titulada *Bellas artes*, situada en lo carrer den Milans, que mira al carrer de Escudillers, hi ha un aparador destinat exclusivament a esposar cuadros y esculturas. Allí, donchs, hi veurán espresa ts aquesta setmana entrant, segons notícias, una collecció de retratos, que 'ns han recomenat molt los que no son llechs en matèries de pinturas. Cada un d' aquells retratos està firmat *A. Caba*, á ne qui felicitem unint nostra enhorabona á las molts que s'ha sentit de personas més competents en l' art que nosaltres, que han vist y examinat sas últimas obras.

Sabem que en los baixos del local coneugut pes *L' Embut*, s' està acabant de arreglar un pessebre bastant gran, que té de donar gust de ésser visitat, pue la direcció de ell està confiada á joves que en això por den jugar ab cualsevol, dantli onze tantos á acabar á dotze. Supliquem als socios del citat local, que no fas sin anar escassas las targetas de invitació.

EPÍGRAMAS.

—¡Que 'ts bella nina, que 'ts bella!

—Vella jo! Mes vell ets tú,
jo encara no tinc vint anys
y tú ja 'n tens vint y vuit.

—La Pepeta 'm busca 'l cos,
y á sé que no ho logrará.

—Home, sen vosté tant gros,
gvol dir que no 'l trobará?

A la senyora Ramona,
cusi, li agrada molt poch;
mes ahí va vení 'n Roch,
son *cusi* de Tarragona.
Ella es bastante busona,
y en Roch es molt guapo y alt
com que 's xicot que té sal
ella 'n quedá enamorada,
y diu: —Lo *cusi* m' agrada.
—Apa donchs, cus, animal.

AVELINO RIBAS.

FABULETA.

Casantse la Roseta ab Don Matías
molt flaca 's va tornar als quatre dies.
A París sens la Rosa ell se n' va aná
y grossa á son regrés ja la trová.
—Per alcansar higiénichs resultats
no hi ha com fer viatges los casats!

LLEUIS NEGRE.

Sol-lució á la Xarada del núm. 30.

Ra-pa-ta-ni.

Sol-lució al Geroglific del núm. 30.

Dotze dotzenas fan una grossa.

XARADA.

Ma primera haventhi cólera
A molts feu esgarifar,
Y la que 's prima y segona
Malament pot dar mamar.
Segona sola en la casa
Avisa perills molt grans.

Y homes ben primera y quinta
En aquet temps pochs n' hi há;
Quinta y primera 'ls jardins
En surtidors ne darán
Ja que 's de quinta y segona
Tant solsament lo plural.
Que fassi tercera y quarta
Lo ballarí contractat
Mana sempre l' empresari
que preten acontentar.
Mon tot es cosa que 's gasta
Per las festas de Nadal
Cosa que jo us asseguro
Que coneix de fondo al gall.

GEROGLIFICH.

DINA
VA GA
100
FA
INNI

E. R.—Eudalt Puig.

Barcelona 1868.—Imprenta de Narcís Ramírez y Companyia, pasatje de Escudillers, número 4.

LO COLLARET DE PERLAS.

89

agitada per las escenes que coneixem, no tenia prou clara la imaginació per desarrollar rápidament una idea iniciada d' aquella manera, y quant lo pobre mestre havia ja entrat en la sala, encara no havia enles res la desditzada muller del hisendat.

No havia passat encara 'l senyor Cinto lo llindar de la porta, quant se trovà ab la mirada terrible d' en Pere, que ben clar li deya que imprudentment lo comprometia ab sas ecsageradas queixas, essent aixís qu' ell li havia donat paraula de no revelar res á Angela.

Lo pobre home ho comprenegué, y ab la mateixa rapidés ab que s' hauria posat una careta per esbroncar á un coneugut que haguès vist en un ball de màscaras, se cubrí 'l rostre d' alegria, y disfressà sa pena tant bè ó millor que no ho havia fet cap dels altres.

—Hola, senyora Angeleta!

—De qués! esclamava senyor Cinto?

—Qui?... Jo esclamar?... De qués?

—Si home, digué la Pona, que per la mica de tirria que li tenia, ja hauria trobat gust en comprometrerl.

—Saben que era, respondé 'l mestre parlant ab pausas, que li servian per inventar lo que volia dir, era que...

Lo que ell volia era trobar una cosa que si per casualitat s' averiguava no 'l fes quedar embuster.

—Era que la Llucia y en Geroni 's han barallat perque ell no vol pujar á parar la taula, y ella tampoch ho vol fer, perque diu que 's va llogar per fer la cuyna y no per altra cosa.

—Y per co era que?..

Aquí en Pere comprenegué que si Angela comparava las queixas del mestre, ab la poca importancia de la causa, treuria en clar que alló era una excusa, y per no donar temps de que aixó succeís...

—Mireu, mireu, digué, mireu que bonich es ara 'l bosch, lo jardí y 'l mar il-luminat per la lluna que ja 's troba més alta.

Efectivament; tots se giraren á mirarlo, y quedaren sorpresos de la magnificència de la naturalesa en aquell moment.

Pere respirá ab satisfacció.

Las dues donas y 'l mestre s' havian distret contemplant tant preciós espectacle, y ell s' havia salvat del compromís de que Angela sapiguès lo cas dels pescadors.

Després d' això se parlà de cosas indiferents; mes tan tranquillos i riallers tots quatre, que qualsevol hauria dit que cada un de per si estava passant l' hora més ditxosa que havia passat en sa vida.

XIV.

La sorpresa.

Antes la muerte que
esta incertidumbre.

Cuentos lugubres O'Briach.

La Llucia pará la taula.

La cobrí primer de tot ab unas estovalles blancas com un glop de llet y damunt... ; ne voleu de bè de Déu!

Cuberts de plata, plats de pisa, gots de cristall...

Lo señor Pere era rich, home de gust, y volia que en una diada tant senyalada com aquella tot se vesses.

Aixís que la taula estigué parada hi posaren dues llumaneras á igual distància l' una de l' altra y ab tots quatre brochs encoses se colocaren cadirals al entorn de la taula y tots los circumstànts estaven distrets y parlant l' un ab l' altre, quant tot de repentin lo señor Pere:

—A sopar, á sopar! eridá.

—Santa paraula, contestá 'l señor Cinto aixecantse y comentant á retirar de la taula la cadira hont ell volia seurer.

Al fi los convidats després dels cumpliments ja coneeguts en tals casos s' asentaren cada hu en lo seu lloch, y los toballons comensaren á sufrir lo martiri de veurers travessats per las agullas